

Loopverslag

Geplaatst op 18 september 2009 om 13:16 door [Michel Entius](#)

Millenniumloop Wymbrytseradeel 12 september 2009

Om de, in het kader van de millenniumdoelen georganiseerde festival in IJlst, een sportief tintje te geven werd er dit jaar ook een estafette loop over 92,8 km georganiseerd. De op 1 januari 2008 opgerichte Vegro Running Friends, die met 10 leden al lopend geld inzamelen voor The Hunger Project mochten hier natuurlijk niet ontbreken. Als captain van dit team hardlopende collega's leek het me wel een uitdaging om deze afstand solo af te leggen. Ook de andere teamleden zouden in 2 teams de estafette lopen. (Team I bestaande uit Marion Bakker, Marco de Boer, Rob Sluijter, René Waling en Rob Klaassens en Team II bestaande uit Raymond Nijenhuis, René Huisman, Marina Wijnbeek en haar man Eric en Kim Gerritsen, begeleid door Koos Hopman op de fiets). Na maanden van voorbereiding en training was het dan eindelijk zover. Voor ons gevoel midden in de nacht ging zaterdag ochtend om 4:15 de wekker. Nog even de laatste puntjes op de i voor het eten en drinken onderweg en de auto in voor onze eerste etappe: Alkmaar - Abbega. Over de bijna verlaten wegen kwamen we ruim op tijd voor de start aan om de andere teamleden op te vangen. Omdat naast ondergetekende ook Sipke Zeldenrust uit Friesland de tocht solo zou afleggen had de organisatie een speciaal startschot in gedachten. Sipke en ik sloegen een speciale klapper dicht en de tocht kon beginnen. Met 2 solisten en 18 enthousiaste teams over de Friese wegen en weggetjes, door dorpen en gehuchten rond Sneek op weg naar het Festivalterrein in IJlst. Voor de eerste helft zou mijn schema op 12km per uur liggen en dat bleek verassend genoeg voldoende om regelmatig voorop te lopen, ondanks een kleine misser na ca. 7km in IJlst die een paar honderd meter extra lopen op leverde, maar die ons ook onbedoeld langs het festivalterrein voerde. Dat lag er toen nog stil, maar al wel prachtig versierd bij. Vol goede moed en in een stevige looppas, gesteund door mijn vrouw Léonie en mijn oudste dochter Nikita (15), die de hele 93 km mee zouden fietsen, ging het soepel via IJlst en Jutrijp naar Hommerst en Woudsend, vervolgens Heeg, Gaastmeer, Oudega en Blauwhuis. Doordat er diverse lussen in het parcours waren opgenomen was er voldoende gelegenheid voor de lopers van de diverse teams om elkaar onderweg tegen te komen en toe te juichen, wat ook van harte gebeurde. Ook bij ieder wisselpunt was het een drukte van belang en werd iedere looper luid toegejuicht. Voor de organisatie was het wel wat verwarrend, die 2 fietsers, want men dacht voordurend dat we vergaten te stempelen. In Blauwhuis ging het bijna mis toen in een onoverzichtelijke bocht mijn dochter bijna ten val kwam en een oude dame omver botste, maar gelukkig kwam iedereen met de schrik vrij. Even later deed zich het volgende probleem voor. Vind maar eens iemand die thuis is en zijn toilet beschikbaar wil stellen als de boerderijen een kilometer uit elkaar staan. Dankzij de beloofde Friese gastvrijheid kwam het toch nog allemaal goed. Helaas moest ik wel even wandelen om de pijn in de buik te verdrijven, maar even later kon ik toch weer verder. Inmiddels begon natuurlijk wel het een en ander pijn te doen, maar dat mocht ook wel. Na Folsigare en Nijland zaten we tenslotte al over de 70 kilometer. Door een paar keer even de tijd te nemen om wandelend te eten en goed te drinken, nog steeds hartelijk aangemoedigd door de passerende teams, kwam de finish toch steeds dichterbij. De

hele ochtend al gezegend geweest met voor hardlopers vrijwel ideale omstandigheden, brak tegen 2-en het zonnetje ook nog even door. Nog even een angstig momentje toen mijn kuit verkrampte, maar dat viel er gelukkig uit te rekken. Met nog steeds een lekker tempo van zo'n 10km per uur kwam Sneek voor de laatste keer in zicht. Ook op het teamverzamelpunt was het een gezellige drukte en werd ik nog even hartstochtelijk aangemoedigd. De laatste anderhalve kilometer verzeilde ik in het team van de Spartanen. Hier bleek dat ik een heel eind gezamenlijk op liep met een jonge dame die 2^e was geworden op het Nederlands kampioenschap sprint over 60 meter. Dit om nog maar eens te onderstrepen hoe gevarieerd het deelnemersveld op zo'n unieke estafette tocht is. Team Spartanen gunde me nog de eer om te finishen zoals ik was gestart, solo. Ontzettend moe, maar ook heel voldaan kwam ik na net iets meer dan 8 en een half uur over de finish, enthousiast opgevangen door Peter van der Meeren, met zijn team vrijwilligers verantwoordelijk voor deze onvergetelijke happening. Ook door beide Vegro/Solar teams werd ik onder luid gejuich op de streep ontvangen en José Wigny van The Hunger Project wilde met mij op de foto. Dat Marjo en Natasja ook waren afgereisd naar IJlst en ik met een bosje bloemen bij de finish werd verwelkomd was ook wel heel erg leuk. Gelukkig was er een massage na de finish van deze monstertocht van niet alleen mij maar ook van mijn vrouw en dochter, want 93km fietsen is ook niet niks, zeker als je ook nog voor je vader moet zorgen, je man moet motiveren en kaart en route moet lezen en contact met het thuisfront moet onderhouden. Want ook Oma en mijn andere vier kinderen leefden op afstand mee.

Al met al een zeer geslaagd evenement met als uiteindelijk winnaar uiteraard de doelgroep van The Hunger Project, waar door de gezamenlijke teams ruim € 27.000 voor was opgehaald, want eerlijk is eerlijk: een dagje afzien is misschien leuk, maar als je dat dag in dag uit moet doen, dan is dat natuurlijk toch even iets heel anders.